

Van egy ország

Erdős Virág

van egy ország

egy népszavazás margójára

van egy ország ahol lakom
semmi ágán lógó flakon
van egy város ahol élek
ahány test épp annyi lélek
ahány lélek annyi lom is
utcára tett fájdalom is
itt egy kiságy ja de édi
ott egy ülve alvó dédi

kibelezett öreg szekrény
arcokat befutó repkény
bontott ajtó kilincs nélkül
földönfutók bilincs nélkül
áll a posztos mint a nádszál
bokáig lerohadt lábszár
itt egy szép könyv ott egy labda
ez még bor de ez már abda

nem az összes csak a nagyja
aki túri aki hagyja
aki túrte aki hagyta
nem az összes csak a nagyja
vasárnap volt ahogy mindig
felöltöztek ahogy illik
csupa dolgos derék polgár
egy se ruszin egy se bolgár

olyan szépek hogy az csuhaj
egyik bérlő másik tulaj
kitűnőre szerepeltek
álmukban sem szemeteltek
nem engedték hosszú lére
elindultak a misére
kukákat se borogattak
kutyákat se kurogattak

mise után leszavaztak
bezártak be is basztak
pöri volt tán isler is
jóllakott az isten is
nem az összes csak a nagyja
aki tűrte aki hagyta
aki tűri aki hagyja
nem az összes csak a nagyja

rajtam is múlt rajtam múlt
tegnap kezdődött a múlt
elkezdődött vége van
borzalom és béke van
semmi ágán lógó flakon
van egy ország ahol lakom
nevezd nevén szolgálj vakon
ma még bölcső ma már vagon

Kemény István

Rezi Barnabás tervei

Van egy ország, ahol lakom

Semmi ágán lógó flakon

Hát ez van – nevet a világ ura

(Erdős Virág, József Attila, Háy János)

Az utcáról úgy láttam, hogy a földszinti irodahelyiség, ahova mentünk, valamikor régebben megpróbált felrobbanni, de aztán félbehagyta. A fakeretes, sokosztatú kirakatablak nem repült ki az Aranykéz utcába, ki se tört, hanem úgy maradt, kidudorodva a járda felé, mintha a helyiséget belülről felfújták volna. Nem értettem. Talán robbanás közben elfogyott a pénz a robbanóanyagra. Vagy csak figyelmeztetni akarták az iroda bérlőjét, hogy legközelebb nem ússza meg ennyivel.

– Hülye – röhögött föl Emőke egy pillanatnyi gondolkodás után. – Ilyeneket neki ne mondjál, mert képes és komolyan veszi. Vannak ellenségei.

Az iroda bérlőjét Rezi Barnabásnak hívták, flakongyártásból gazdagodott meg annyira, hogy belvárosi irodája lett (még ha csak ez a luk is), és volt egy célja: nagy ember akart lenni a szülőfalujában, a Duna-parti Fáraótelepen. Ahhoz, hogy ezt valóra váltsa, három terve volt. Az első, hogy pár éven belül újra kinyitattja az iskolát, amit húsz évvel azelőtt bezártak, de azért még állt. Addigra lesz gyerek is, tavaly négy is született. A második terve az volt, hogy emlékművet állít a világháború egyik eltitkolt csatájának. Kis létszámú magyar és német csapatok 1944 decemberében napokig tartották a Duna jobb partját a tüzérségi előkészítés nélkül átkelni próbáló szovjet 46. hadsereg ellen. A régi krónikák úgy írták volna le ezt a mélységtámadást, hogy a jeges Duna megáradt a vértől, az újabb krónikák viszont egészen a legutóbbi időig mélyen hallgattak az esetről, mivel a szovjet hadvezetés hibázott. Ennek a folyami átkelésnek ugyanis az égvilágon semmi értelme nem volt, azon kívül, hogy Malinovszkij marsall megúszta a munkatábort. Azt a paran-

csot kapta ugyanis Sztálintól, hogy lendületből vegye be a magyar fővárost, de csak lassan és nagy veszteségekkel jutott előre az Alföldön. Eközben viszont a rivális Tolbuhin marsall, mint kés a vajban, tört előre a Duna túlsó partján. Malinovszkij, félelmében, hogy Tolbuhin megelőzi – kerül, amibe kerül –, nekihajszolta a csapatait a Dunának. Sok ezer katonája életébe került, de megérte: mégiscsak ő kerítette be Budapestet, sőt talán még az önbecsüléséből is visszanyert egy cseppet.

Rezi Barnabás kettes számú terve életcélja elérésére – nagy emberré válni a szülőfalujában félcigány létére – az volt tehát, hogy emlékművet állít a fáraótelepi átkelésnek. Tudta, hol vannak a tömegsírok a falu határában. Kissrác korában a többiekkel csontokat ástak ki, koponyával fociztak, iskolavezetői megrovást kaptak érte. Úgy tervezte, hogy újra eltemetteti a csata összes halottját, akiket nem vitt el a Duna. Nagyban gondolkozott: sejtette, hogy egy ilyen emlékmű elősegíthetné a *szovjet–nyugatnémet megbékélést*, közvetve talán még a *hidegháború* végét is, ezért elhatározta, hogy az építkezéshez szovjet és nyugatnémet segítséget kér egyszerre, és egyúttal, ha csak egy mód van rá, üzleti kapcsolatokat is felvesz mindkét országban. És ehhez német és orosz tolmácsra volt szüksége.

Emőke (barátom, Kornél felesége, kislánya édesanyja) mind a két nyelvet ismerte, így lett nemrég Rezi titkárnője. Engem már ebben a minőségében hozott magával főnöke felületesen felrobbant irodájába. Mondta, hogy beszélt rólam Rezinek, aki kíváncsi lett rám. Nem csodálkoztam: Emőke nyilván elmesélte, hogy most végeztem történelem szakon, és nem kerülök sokba. Azt hittem, Rezi valamilyen szerepet szán nekem a kettes számú tervben. De az irodában hamar kiderült, hogy van egy harmadik terv is: egy kétezer éves űrhajó roncsainak a feltárása.

– Rómaikorban zuhant le – magyarázta Rezi –, és Orioncsillagképből jött. Ez volt az a betlehemi csillag, ami odavezette a háromkirályt a Jézuskrisztushoz. Olyan fényereje volt, hogy az egész Ázsia fölött világított! És aztán itt zuhant le a Duna mellett. Fáraótelepnél. A birodalomnak akkor még a Duna volt a határa, szóval határsáv volt, nem lehetett viccelni. Rögtön kiszállt a helyszínre egy csentúrió, egy százados, két szakasz utással. Azt a parancsot kapta a helytartótól, hogy ássa el az objektumot, ne törjön ki a pánik a lakosságban.

– Értem.

– Tudtam, hogy neked nem kell majd sokat magyarázni. Szóval, első menetben egy ilyen történelmi emlékparkot gondoltam a csatának. Emlékoszloppal, sósókúti kőből. És aztán, amikor az már jól be van járva, akkor lehet indítani a második lépcsőt.

– Ki lesz állítva az űrhajó?

– Á – legyintett. – Szétrobbant még a légtérben. Az utasok se éltek túl szegények, egyik se. Szénné égtek, csórikáim! Ilyen... kis figurák voltak, ilyen emberszerűek. Ilyen kistermetűek. Ezek maradtak csak.

Pár kis valamit vett elő az íróasztala fiókjából, és elém tette őket. Látszott, hogy fémből vannak, az olvadás nyoma is látszott.

– Ezek... ők?

– Azt nem hiszem. Inkább a hajó darabjai lehetnek. Elemeztettem az intézetben, és azt mondták, nem földi eredetűek.

– Melyik intézetben? – kérdeztem, mintha éppen csak a legkézenfekvőbb nem jutna eszembe a rengeteg szóba jöhető intézet közül.

– A kémiai kutatóban. Van ott egy régi kolléga.

– És nem lehet, hogy pont a Duna medrébe zuhant az űrhajó? – próbáltam kitérni a feladat elől. – Mert ott aztán kereshetjük.

Láttam, nagyon örül, hogy közösséget vállaltam a tervvel. Zavaromban azt mondtam: jük. Rám mosolygott.

– A jobb parton történt a becsapódás! Legyel egészen nyugodt. Készült róla jelentés is. Egy tudományos magazinban olvastam. Kód a címe! *A Kód!* Itt van, megmutatom neked.

Kotorászni kezdett az asztala mellett a földön.

– Ismerem.

A másik barátom, Gábor volt *A Kód* segédszerkesztője. Ő írta az egészet. Néha ollózott külföldi ufó-magazinokból, de általában fejből dolgozott. A főszerkesztő élvezte a gyors üzleti sikert, és Gáborral csináltatott mindent. Ezenkívül whiskyvel itatta, és a terjeszkedési stratégiáról beszélt neki, de Gábor ezt is bírta aggyal.

– Szó szerint le van írva benne, hogy mit mondott a helytartó?

– Minek? Azt mindenki tudja, aki volt katona.

– Én nem voltam, sajnós.

– Az se probléma – legyintett –, ugyanazt csinálnád te is! Kiküldenél egy csentúriót, hogy állítsa helyre a rendet, nyugtassa le az embereket. Ha keletkezett kráter, temesse be, ha van roncs, hozza be, ha meg nincs, annál jobb, érted. Nem kell ehhez katonának lenni.

Megint rám mosolygott. Nehogy elkedvetlenedjek, hogy nem tudom, mi a dolga egy római helytartónak űrkatasztrófa esetén.

– Ott úgyis csak a csibészséget lehet kitanulni. Máshoz meg te értesz jobban.

– Barna, kimehetek kajáért? – szólalt meg Emőke sírva.

– Mi baj? – kérdezte Rezi rémülten.

– Mindegy, mindegy – sírta Emőke –, nem számít.

Felkapta a kabátját, és kirohant az irodából. Rezi aggódva nézett utána, majd tanácstalanul rám. Én tudtam, mi a baj. Emőke választás elé került, vagy röhögni kezd, vagy sírni, és Rezi leukémiás kisfiára gondolt, hogy inkább sírjon. Idefelé jövet elmesélte nekem, hogy a főnökének volt egy fia, aki hatéves korában meghalt.

– Én nem vagyok régész.

– Az Emőke azt mondta.

– Jót akart – válaszoltam, majd, nehogy Rezi hazugnak higgye Emőkét, hozzátettem, hogy persze egy kis régészetet is hallgattam az egyetemen. Minden történelem szakosnak kötelező.

– Rendes csaj nagyon – nyugodott meg. – Szóval, az emlékműre távlatilag bazilikát akarok építeni. A Betlehemi Csillag Templomát. Zarándokoknak. Nem most! Távlatilag. Amikor már olyan lesz a politikai helyzet.

– Világos.

– Alul az emlékmű. Abban vannak a csontok. Az összes csont. Nem fogok válogatni. Együtt ott lesz mind az összes, a szovjet meg a fasiszta, mind együtt. Együtt haltak meg, nyugodjanak együtt. Nem vagyok én a világ ura, hogy szétválogassam őket! Aztán a csontok fölé megépül a bazilika. És jöhetnek a zarándokok! A világ minden részéről. Katolikus, református, mohamedán, hindu! Mert az a lényeg, hogy az összes vallásból jöjjenek. Ilyen ökológiai bazilika lesz... mondjad.

– Nem ökumenikus?

– Dehogynem! Mert az Isten az ugyanaz. Ez a lényeg, nem az, hogy melyik

csont kié. Buddhista. Meg baptista. Meg jehovista. Meg az ateisták is. Mert azért az is egy egyház, nem? Énfelőlem még a sátánisták is jöhetnek. Csak jól el kell szeparálni őket, hogy ne izélgessék a többit. De valami hátsó lépcsőn majd bejárhatnak az altemplomba. Vagy éjjel. A többi zarándok akkor úgyis alszik. Ezek meg a sötétséget szeretik, mert a Sátán az istenük. De azért őket se lehet kizárni az ökomenből. Képesek, azt bosszút állnak! Felrobbantják, vagy tudomisen.

Rádöbbsentem, hogy épeszű. Igaz, hogy Megváltó akar lenni, ez kétségte-
len, örök békét és szeretetet akar hozni az emberi lelkekbe, és ennek érde-
kében kész felvenni a harcot a Sátánnal is, amihez a világ urává kéne válnia,
amit titokban nem is tart teljesen lehetetlennek, bizony ez mind így van, kár
lenne tagadni, de igazából mégis egy valódi veszélytől félti a Betlehemi Csil-
lag Templomát: egy sértődött, frusztrált vallástól.

– Énszerintem ilyen templom még nem volt a világon! Javíts ki, ha nem így
van!

– Hát... asszem, ennyire ökumenikus még tényleg nem volt. Legalábbis
nem ebben az országban.

– Jól mondod. Másutt biztos volt. Már minden volt valahol. Nem baj. Szó-
val, először is kell készíteni egy megvalósíthatósági tanulmányt.

Hát igen, gondoltam, az erősen ráférne erre a tervre. És majdnem felrö-
högtem. Pedig – ma már jól látom – ott, akkor ez a terv ésszerű, helyénva-
ló és megvalósítható volt. Örült, de eredeti. Merész és bátor terv volt. De én
fiatal voltam, ostoba, gőgös meg becsületes. Azt hittem, hogy megaláznám
Rezit, ha nem lennék vele őszinte. Vettem egy mély lélegzetet, hogy őszinte
lehessek. Szerencsére megjött Emőke. Tejet hozott és kakaós csigát. Jóízűen
nekiláttunk. Evés közben elszégyelltem magam, és örültem, hogy nem vet-
tem el Rezi kedvét. Én se vagyok a világ ura, hogy szétválogassam az örüle-
tet a lángoló hittől.

Ma már azt is látom, mi volt Rezi tragédiája: csak annyi, hogy a terveivel
pár hónappal megelőzte a korát. Ekkor, 1989. január első hetében még pont
nem olyan időket élünk, hogy Magyarországon emlékművet lehetett vol-
na állítani egy szovjet hadvezetési hibának. Egy évvel később már lehetett
volna, mert addigra megbuktak a kommunisták, de Rezi addigra már egyéb
ügyei miatt tönkrement. Tulajdonképpen még a tönkremenésével is meg-

előzte a korát, mert 1990-ben, amikor más vállalkozók tízezrei éppen csak belekezdtek az üzletbe, ő már fel is akasztotta magát Fáraótelep mellett az ártérben egy ágra.

Jellemző a korra, hogy *A Kód* is hasonló sorsot élt: túl korán érkezett. Nemsokára sokkal profibb ufó-magazinok jöttek, és *A Kód* csődbe ment. A főszerkesztő eltűnt, Gábor pedig munka nélkül találta magát egyetemista fellegével és a féléves Tóbiással. De nem aggódtak, mert Magyarország a végtelen lehetőségek földjének tűnt.

De ez már egy másik történet, és javában tart.

Erdős Virág

Az ország, avagy a világ vége

B. Mária kétdiplomás, háromgyerekes, negyvennégy éves munkavállaló épp az emeleti vizes helyiségek takarításán munkálkodott lelkesen és fáradhatatlanul, átszellemülten és odaadóan, kisdoktorokat megszegyenítő ügyességgel ugrándozva a lustán gőzölgő vizelettócsák szerteszivárgó labirintusában és könyékig merítkezve a fel-felbugyogó kakiban – amikor bekövetkezett a világvége.

A dolog nem érte váratlanul, hiszen a napilapokból már értesült az elkerülhetetlenül közelgő katasztrófáról, így amikor vészjósló morajlások közepette megremegett a lába alatt a metlachi, és a portás Laci bácsi nagy dérral-dúrral rárontott, hogy most azonnal rohanjon, mert hívhatja a főigazgató, akkor ő ahelyett, hogy mindenféle rafinált és elvtelen együttérzésre spekuláló pániktünetet produkált volna – úgy mint szívdobogás, lábremegés, légszomj, hovatovább a jogorvoslati lehetőségek irányába tett, de persze minduntalan meghíúsuló híváskezdeményezés –, ehelyett inkább óvatosan kihátrált a mellékhelyiségből, megkapaszkodott az ajtófélfában, erőt gyűjtött, s még mielőtt a Super Tornádó Vécéisztító Gél annak rendje-módja szerint mélyen és masszívan a perem alá férközve megkezdhetette volna áldásos, bár a bolygó jövője szempontjából némiképp hiábavaló tevékenységét, takarító-szerszámok kocikáját a fal mellé állítva elindult az igazgatói iroda felé.

Aztán amikor cirka másfél óra elteltével kilépett az addigra már többé-kevésbé romokban álló Kálvin Tower irodaház kapuján, és szíve alatt az azonnali hatállyal történő elbocsátásáról szóló titokzatos, bár a munkáltatói indokok vonatkozásában tudományosan kissé nehezen igazolható irománnyal elindult hazafelé, a szállingózó, fekete hóban óvatos léptekkel botorkálva arra gondolt, hogy hurrá, ezek szerint behalt a karácsony. Se bejglisütögetés, se csingilingi, csak a szép, kollektív fagyhalál, vagy épp fulladásos (plusz megsüléses!) a várhatóan mindent és mindenkit elborító nagy, vulkáni trutyiban.

S ahogy a hirtelen támadt pesti éjszakában kárörvendő mosollyal felpillantott a szikrázó, süket égre, a Korona Szálló leszakadt hídjá és lángokban álló ízléstelen tornyocskái felett váratlanul megpillantotta Nibirut, a hosszú, tüzes fénycsóva kíséretében szédítő sebességgel közeledő Tizedik Bolygót. Hm, gondolta Mária, majd sietős léptekkel a megálló felé vette az irányt, hogy lehetőleg még a végső kataklizma előtt odaérjen legkisebbik lányáért az oviba, de a troli sajnos épp az orra előtt zuhant bele az Üllői utat a kiskörúttól Albertirsáig teljes hosszában keresztülszelő szakadékba, úgyhogy inkább elindult gyalog.

C. Erzsébet tizenkilenc éves önkényes lakásfoglaló épp egy lekötött közművezeték dacosan kiálló csonkja mellett üldögélt a Kis Stáció utcai (nem lakás célú!) önkormányzati raktárhelyiség lehető legsötétebb zugában, ölében másfél hónapos csecsemőjével és egy ismeretlen összetételű folyadékot tartalmazó injekciós tűvel, amit esztelen tiltakozása jeléül alkalomadtán önkézzel szándékozott tulajdon kiskorú gyermeke egészségesen gömbölyödő combocskájába döfni – amikor bekövetkezett a világvége.

A véletlenek különös összjátékaként a Föld mágneses pólusai épp abban az évmilliók óta várakozó, kivételes pillanatban találtak felcserélődni, amikor a kerület által kirendelt végrehajtó a vagyionkezelési bizottság embereinek társaságában behatolt az apró, ablaktalan, pelenkaszagú kamrácskába, és felszólította az illetéktelen édesanyját, hogy térjen jobb belátásra. A bolygó ekkor egy hosszú, keserves pillanatra megállt, majd kisvártatva ellenkező irányban kezdett el forogni, ami ugyan pusztító katasztrófák sorozatát idézte elő világszerte – úgymint tűzvész, szökőár, kontinentális földkéreglemezek egymásra torlódása –, mindez azonban az eljáró hatóság segítségére siető karhatalmi erőket egy másodpercre sem akadályozta meg abban, hogy a munkájukat végezzék.

Erzsébet az emberi faj túlélésének minimális esélyét szem előtt tartva minden különösebb ellenállás nélkül felhagyott korábban kieszelt tervének megvalósításával, a fecskendőt az első rendőri felszólításra a többi közé hajította és zokogva ölelte magához békésen alvó kisbabáját. Aztán taknyos kézzel és szép, karakán lóbetűkkel aláírkantotta az orra alá dugott hivatalos végzést, s még mielőtt a fokozódó napfolttevékenység hatására be-

következő lemeztektonikai átrendeződések eredményeképp megnyílt volna alattuk a föld, kukaszákokba gyömöszölt hevenyészett túlélő-felszerelését egy lógó hasú babakocsiban maga előtt tolvá elhagyta a más emberek jogtalanul bitorolt tulajdonát.

Aztán örök pusztulásra ítéltetett gyermekével a karján nekiindult a vakvilágnak, hogy a hátralévő rövid időre az Üdvhadsereg rákosmentei Fény Háza Anyaotthonában keressen maguknak menedéket. A Kis Stáció utca és a Kisfaludy utca sarkán még picit hitetlenkedve nézte, ahogy az égből riadt tekintetű békák, falból kitépett villanykapcsolók és ezerszer elátkozott gázorák potyogtak rettenthetetlen összevisszaságban, a Mária Terézia-féle 32-es Honvéd Gyalogezred Emlékműve helyén tátongó hatalmas, füstölgő kaldera láttán viszont már azon se csodálkozott, hogy a tüzes istennyila végül pont az orruk előtt fél méterrel csapódott a földbe.

A babaruhákkal és szegényes kinézetű lakás-felszerelési tárgyakkal megpakolt babakocsi a pillanat tört része alatt lángra kapott, és mint egy városszociológiailag kissé nehezen értelmezhető túlvilági jelenés, megkezdte őrült vágóját a kisebb-nagyobb geológiai incidensek következtében ide-oda dülöngélő nagykörúton. Erzsébet egy pillanatra megtántorodott, és hátát a McDonald's épületének kellemesen átforrósodott romfalának vetve jobb híján zavartalan nyugalommal szundikáló babája puha és jó szagú kis testébe kapaszkodott.

És ekkor huss, a látóhatáron feltűnt Nibiru, a hosszú, tüzes fénycsóva kíséretében szédítő sebességgel közeledő Tizedik Bolygó. Erzsébet a szüntelenül formálódó világegyetemre gondolt, meg egy kicsi, fekete lyukra, főzőfülkével, vécéhasználattal, aztán nagyot szippantott a mérgező gázokkal teli levegőből, és derűs, sőt már-már szinte megbocsátó mosollyal nézte, amint eget rengető csörömpölések közepette az utolsó, oldalára fordult villamos is megindult végső nyughelye, a sztratoszféra hívogató sötétsége felé.

D. Júlia lakcím nélküli lakos egy baljós hangulatú decemberi éjszakán épp egy frissen felújított Mátyás téri padon pöffeszkedett némán és tüntetőleg, aljas indokból és folytatólagosan, álmodozó, sunyi fejét *A mindennapok megoldása* feliratú, jól megtömött nejlonszatyrára hajtva – amikor bekövetkezett a világvége.

Ahogy a szokatlan zajokra felriadt, különös árnyakat látott közeledni. Páni félelmében először a Józsefvárosi Jófiúkra gyanakodott, akik akár mások testi épsége árán is garantálják az állampolgárok megnövekedett biztonságérzetét, ami nemcsak jogos elvárás, de a bokrok mögül kandikáló kerületi óvodások személyiségfejlődése szempontjából is előremutató. Júlia sietve szedelődzködni kezdett, hogy szokása szerint villámgyorsan kereket oldjon, mielőtt még sor kerülhetne a városképvédelmi szempontból kissé problematikus, ámde sajnos nagyon is szükséges kényszer-óvintézkedésre, amikor rémületten vette észre, hogy a bolygó, amit szélsőséges klimatikus adottságai és meglehetősen büntetőjogi anomáliái ellenére is legtágabb értelemben vett otthonának érzett, kilendült megszokott pályájáról, és iszonytató sebességgel zuhanni kezdett a Napba.

Néhány perccel később Júlia vérző fejjel, törött lábszárral és ruházatán gyújtogatásra utaló jelekkel feküdt a Tavaszmező utca kellős közepén, cipő nélkül, és szatyor nélkül, és köztemetkezésre jogosító hajléktalanigazolvány nélkül, de mire fájó veszteségeit szóvá kívánta volna tenni, az illetők már a Dankó utca túlsó végén jártak.

Aztán még órákig feküdt ott bénán és magatehetetlenül, ápolatlanul és gusztustalanul, és miközben Balatonaliga lakosságát cunamik tizedelték, a Tisza kiszáradt, a Duna–Dráva Nemzeti Park területén keletkezett szupervulkán kilövellő, forró hordalékával elárasztotta Dél-Baranyát, de még az Auróra utcai rendelőintézet katasztrófális építészeti megoldásai is mindenestül elenyésztek a dühödten tomboló mágneses viharban – eközben Júlia egyre csak feküdt ott a tizenöt éve töredező díszburkolaton, és szegény, halott édesanyja beteljesülni látszó próféciaira gondolt.

Pedig ha csak egy picit is felemelte volna a fejét, világosan láthatta volna, ahogy a játszótéri jegenyefák vidáman lángoló lombjai mögül az ominózus pillanatban előbukkant Nibiru, a hosszú, tüzes fénycsóva kíséretében szédítő sebességgel közeledő Tizedik Bolygó. De nem emelte fel. Sőt, még akkor se állt neki torkaszakadtából kiabálni, amikor hajnaltájban megjelentek a környéken az első munkába igyekvő járókelők, és idegbeteg, kapkodó léptekkel elsiettek mellette. Éppcsak egész halkán, kicsit sírós, kicsit nyöszörgős hangon, de azért tisztán hallhatóan mondta, hogy: segítséget.

De hiába. A járókelők nem hittek a világvégében. Szemenszedett hazugságnak titulálták a sok légből kapott és tudományosan teljesen megalapozatlan feltételezést, a kozmikus katasztrófa teóriáját egy az egyben az ellentábor szárnalmas praktikáinak tulajdonították, a tényeket kétségbe vonták, a számításokat megkérdőjelezték, a majákat lehülyézték, Nibirut körberöhögték, és azt gondolták, hogy ha hosszú-hosszú évmilliókon át nem történt velük semmi igazán égbekiáltó, akkor most már ezután se fog.

És tényleg.

Miért pont *itt*, miért pont *most*, és egyáltalán: miért pont *velünk* történne bármi rendkívüli, jóvátehetetlen és helyrehozhatatlan.